

Dybbøl-Mølleren Jørgen Hansen og Hustru Guldbryllup.

Af W. Dinesen.

Den 1ste Januar 1887 fejre Dybbøl-Mølleren Jørgen Hansen og Hustru deres Guldbryllup. Drif deres Staal, danske Mænd og Kvinder, Landet over!

Han er ikke nogen stor Feltherre, og dog er der næppe mange gamle Soldater, som ikke føle Hjertet varmes i Krigserindringer, naar hans Navn nævnes. Han er ikke nogen fremtrædende Politiker, han spørger ikke om Højre eller Venstre, han er blot danskt i Sind og Skind. Han er jævn, ligefrem, trofast, sejg, han er forbillede paa det, der udgjør vort Lands Berømmelse, vort Folks Hæder.

De stod Møllen ned for ham, men han byggede den op igjen; de stod Møllen ned igjen, men han rejste den paant, den snurrer endnu fra Toppen af Dybbøl Bjerg, som Fløj paa et Taarn staar den som Dansthedens Fane paa Slesvigs Grund, den summer og arbejder og trættes ikke og drejer, som Vinden blæser, og ser ned, paa Dysternes „Denkmal“, der staar ved Siden af. Snart smiler den godmodig,

gaa omkring mellem Gravene, men ikke komme indenfor Skansernes Port. Vi veg derfra, vi, der med vort Bærg skulde værne Slesvigs hellige Jordbund. Og de, som, da Jorden var tabt, skulde vogte vort Sprog, vor Nationalitet, vor Ret og vor Udførelse — mange af dem løb ogsaa derfra, over Kongeaalen, over Atlanterhavet — — — over til Fjenden.

Men Jørgen Hansen blev der.

Han blev paa Toppen af Dybbøl Bjerg, og der bliver han til sin Død. Nu er han en gammel Mand, og han kan gaa herfra i Fred; thi han har opfyldt sit Hverv. Men kan han inden sin Død se Dannebrog vaje fra Møllens Top, da er hans Haab opfyldt.

Det er et Par Aar siden, at jeg var ved Dybbøl Mølle med en Ven, en danskt Officer, hvem jeg fortalte Slagets Gang og min Deltagelse deri. Udenfor Møllen stod to Karle og arbejdede; de standsede og lyttede.

„Var De her den 18de April?“ spurgte den Ene og løb saa ind og hentede Mølleren. Og Mølleren viste os op i Møllen og tog os ind i Stuen og drak et Glas Vin med os og fulgte os hen til Denkmal og halvvejs ned ad Landevejen til Sønderborg Bro. Der tog han Afsked og trykkede mig en Granatstump i Haanden; den ligger nu her paa mit Skrivebord.

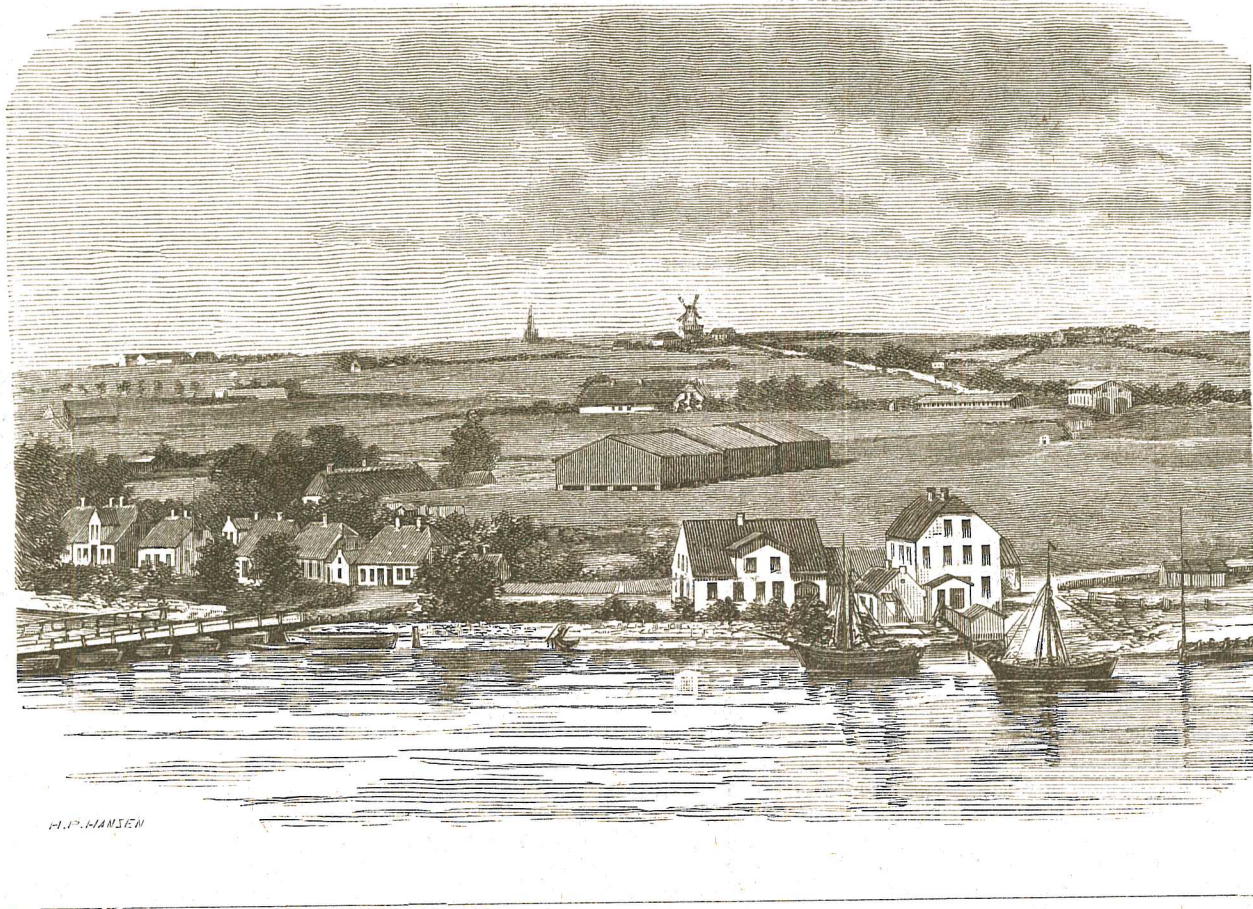
lysten Officers Opfordring til at gaa i Felten nægtet dette, og denne Forveksling havde foruroaget vore Venner i Hjemmet. Vi havde tværtimod ved en Deputation ansøgt General Bülow om at maatte blive benyttede noget mere mod Fjenden.

I første Halvdel af August laa vi Frivillige, som forøvrigt helst renoncerede paa denne Titel, men kaldte os selv 5te Kompagni, indkvarterede i nogle Udflyttergaardene fra Bræsten By; Brigadeforret var da paa Herregaarden „Kjølshøj“. Nogle af os fik Lyst til Andesteg, og vi bad vor Vært om at overlade os en And. Han vægrede sig længe, men maatte tilsidst give efter og erklærede, at naar vi selv vilde fange en bestemt paapeget Andriit, maatte vi faa den mod en fastsat Betaling. Sergent Ulstrup, som vidste, at Tilladelsen til at fange den var omtrent lig ingen Tilladelse, da Vænderne vare fordrevne fra deres sædvanlige Hus, besluttede at skyde den med sin Riffel, som var ladet med en Kugle til Dysterne, uagtet det var strengt forbudt at løse Skud, da vi vare den Fjenden nærmest liggende Styrke. Ulstrup lagde an paa den dødsdømte Andriit og sigtede længe, saa at vi Andre begyndte at bebrejde ham hans Sænderægtighed, men Ulstrup var en Politikus, han havde sigtet, indtil Andriiten passerede en anden af samme Slægt, og da knaldede Riffelen ogsaa. Andesfa'er og Andesmo'er rullede i Græsset. Vi fik travlt med at plukke to Vænder istedetfor een og gjorde i Hast Forberedelser til den paatænkte Smaus, men da fik vi Andet at bestille; thi det skæbnsvangre Skud havde givet mangfoldige Effoer i Skoven, hvad der var blevet antaget for Skydning i Skoven, som laa i Retning af Fjenden, og altsaa maatte Skydningen jo hidrøre fra et Angreb paa vor Stilling. Vi maatte hurtig stille, Ordonnanser fore forbi, Ammunitionsvogne kom dundrende ad forskellige Veje til Alarmpladsen, og man spurgte hinanden: Hvad betyder dette? og hvor er Fjenden? Da vi endelig blev oplyste om Marsjagen, blev de Indviede snart enige om at holde Dyrerne stive og Tand for Tunge, for at Skytten ikke skulde blive røbet. Efterat Skoven af en Styrke var gennemløbet, og ikke Spor af Fjender havde viist sig, blev vi atter kommanderede hver til sit Kvarter. Efter hvad man sagde mig, havde hele Brigaden været paa Venene, paa Grund af at 4—5 Frivillige havde faaet Lyst til en Andesteg.

Den 30te August fik jeg Ordre til med 25 Mand at begive mig til Kjølshøj for at forrette Brigadevagten. Efter at have udstillet Vagtposterne laante jeg en Lygte paa Gaarden og indkvarterede mig i en Bunkes Hø i Løden, hvor jeg læste i en Roman, som manglede Begyndelse og Ende. Noget efter Midnat kom en Ordonnans i skarpt Ridt ned til mig med en Depeche til Generalen, som jeg da bragte op i den

Bygning, hvor paa begge Sider af en Gang fire Bærelser vare General Bülow's og hans tre Adjutanters Soveværelser. Jeg bankede paa Døren til det nærmeste Kammer, og paa et Ildeligt „Kom ind“ traadte jeg ind til Grev Reventlow med Depechen. Greven bad mig finde hans Lænsstikker og lænde Lyset, og derpaa gik han over til Kaptejn Neergaard, hvor han højt oplæste Depechens Indhold, og derpaa gik de Begge ind til Generalen, hvor atter en Dørlæsning og Drøftelse fandt Sted. Da Døren stod aaben, og jeg var beordret til at blive i Gangen, hørte jeg Indholdet flere Gange. Det lød saaledes: Oberst Juul ved Kavalleribrigaden meldte General v. Bülow, at han af en Officer havde faaet Brev om, at en Kavalleripatrouille havde bragt Sidsmænte den mundtlige Melding, at 10,000 fjendtlige Tropper igaar vare indkvarterede i Omegnen af Følbingbro, samt at der var bestilt Kvarter til ligejaa mange til idag. En Afskrift af denne Skrivelse havde Obersten sendt til General v. Krogh, og Skrivelsen var dateret Jellinge, 30. August, Midnat Kl. 12.

Kaptejn Neergaard sagde, at denne Meddelelse ikke kunde have nogen Rimelighed, da han om Aftenen havde modtaget Brev fra General Krogh, som meldte ham, at bemeldte General havde faaet Brev fra General Wrangel, hvori Samme

Udsigt over Dybbølskillingen med Dybbøl Mølle, set fra Sønderborg.

lidt dovent for en svag Brise, Vingen op og Vingen ned — som Lykens Hjul; tænk paa det, Denkmal! Snart skuler den fra Siden og klapper af Brede og støjer og stamper, og Mølleren maa stille et Øieb i Sejlene, for at den ikke skal løbe løbsk og han ikke lægge sig ud med Magthaverne — saa galhovedet er den; snart vender den fornemt Ryggen til Denkmal og er bomstille.

Men Denkmal bryder sig ikke om alt det, den hviler kold og fornem paa sin Stensockel, støtter sig til de fire Jernsoldater og vender trodsig Spidsen mod Himlen. Saa drejer Møllen til Vinden og begynder igjen.

„Hvilken Vending!“ tænker Denkmal.

„Ved Guds Styrkelse!“ fører Møllen til og maler flittig.

Og den spejder ud, i Ost og Vest, om der skulde vise sig en Ulysning, en Sky, et Kornmod, Forløber for et Puft, et Vindstød, et Uvej, der kunde rense Luften, en mægtig Bølge, som, lig Kværnens stenhaarde Hjul, knuser Alt, der trodsig vil stille sig imod Verdens Gang; thi Vingen maa dreje for Vinden, og Hjulet

Og der løb en Taare ned ad hans surede Kind. Vi gik; snart drejede vi af til et af Gravstederne og saae tilbage; der stod Mølleren og vinkede.

Den 1ste Januar er det Dybbøl-Mølleren Jørgen Hansen og Hustru Guldbryllup. Drif deres Staal, danske Mænd og Kvinder, Landet over; send dem en Hilsen!

Erindringer fra en frivillig Underofficers Dagbog i 1848.

Af A. Wetche, Hornumbro Mølle.

Aarhus Frivillige kaldtes snart Jægere, snart Infanterister, indtil vi som 5te Kompagni efter egen Ansøgning blev tildelede 11te Bataillon under Oberstløjtnant Stagemeyer. Benævnelsen „Jægere“ havde nær engang sat os paa det sorte Brædt. Man læste nemlig en Dag, efterat vi i længere Tid havde ligget ved Armeen i Egnen ved Haderslev og Kolding, at Aarhus frivillige Jægerkorps havde nægtet at marchere mod Fjenden. Vi, som ej læste Aviser ret ofte, saae ikke denne Artikel, som